

THƯ GỬI DẤU YÊU (16)

Thư gửi dấu yêu,

Và rồi, sau miền khuất che thâm kín của mảnh chắn hồng có làn nhung êm mượt. Tôi đã không còn băng khuâng bởi một lần gặp gỡ giữa tôi và chàng nữa, mà rất nhẹ nhàng, như cánh lá rơi xuống trong đêm tối, tôi cũng đã âm thầm rơi xuống miền bầy rập rất dịu dàng của chàng. Tôi yêu chàng như dòng định mệnh bất di, bất dịch. Dòng định mệnh có tâm tư tôi trải dài theo đời sống lóc xoáy, nhiều ưu tư của chàng. Dòng định mệnh có tôi làm ma đêm,

Viết thư cho chàng bằng mực tím. Có tôi lãng mạn nghiêng đầu, gõ tay, nắn nót chép từng dòng thơ lên giấy trắng tặng chàng. Và như thế đó! tôi yêu chàng chẳng một lần ngược mắt bắn khoăn. Tôi yêu chàng chẳng một lần cúi nhìn suy tính. Tôi mở tung mọi cánh cửa trong căn phòng tôi u tối, đón chàng làm gió, xua đi bụi bặm trên từng tế bào đầy chín xúc cảm của tôi. Tôi mời chàng làm nắng, thấp sáng phòng tôi từng buổi sáng mùa đông, sưởi ấm phòng tôi từng đêm khuya lạnh giá. Tôi yêu chàng sôi nổi như cơn giông cuối hạ, và chàng bước vào miền đất yêu thương của tôi lại dịu dàng như vệt nắng mai in trên nền áo dài lụa nỏn. Chàng đánh thức dậy trong tôi niềm xôn xao kỳ diệu của một đời đàn bà bình thường. Và tôi đó! bằng lòng trở dậy trong ánh mắt chàng đen thẳm chất nhưng ấm dịu, sau bao nhiêu tháng ngày yên nghỉ.

Tôi gặp chàng mùa đông. Tôi yêu chàng mùa đông. Tôi mặc áo choàng rộng ủ kín trái tim có tên chàng trong đó. Tôi ban ngày rộn ràng chim. Tôi ban đêm hé mở nồng nàn như nụ hoa quỳnh, phơi bày nhung nhớ của tôi trong vùng không gian đen thẳm. Tôi trên giấy, tôi mở tim tôi cho chàng. Tôi trong cõi thực, bối rối như những hạt mưa bụi, bay loãng nhạt trong gợn gió mùa đông, những khi tôi gặp chàng. Tôi trên giấy, lãng mạn như cánh hoa bông gòn bay lả xỏa trong chiều ửng hạ, cuống quýt đi tìm chàng. Tôi trong cõi thực, khép kín như làn áo dòng đen lẫn khuất sau bức tường xám của tu viện im lặng. Tôi phản trung thực như màu trắng và màu đen. Và như thế đó tôi yêu chàng. Tôi yêu chàng chẳng một lần tìm kiếm. Tôi yêu chàng chẳng một lần giận dữ bởi những hụt hẫng, xanh xao của tôi. Tôi lắng nghe đời nhắc đến tên từng người đàn bà đã trải qua với chàng bằng nụ cười lãnh đạm. Bởi tình yêu mà tôi mang đến chàng, tôi không cho phép bất cứ một ý nghĩ tù đọng nào khiến vẩn đục đi cái tình cảm trân quý đó của tôi. Nếu có vẩn vương, thì chỉ là một giận hờn rất đẹp. Giận hờn cho đầy thêm bàn tay nắm, bóng rạn cảm xúc. Cho ngọt ngào thêm một lần cúi xuống, một lần cho đi. Tình yêu tôi mang đến chàng trong vắt như viên thủy tinh. Đậm đà như những viên ô mai. Những viên ô mai tôi ngậm ngọt trong miệng, trên từng tế bào nhạy cảm của lưỡi khi tôi nhớ chàng ray rứt. Có những khi vụt nhìn lại một đoạn đời chẳng ra sao đã qua của tôi. Tôi tiếc tôi cho chàng. Tôi tiếc tôi cho tôi. Tôi tiếc tôi cho chàng ở một lần cúi xuống chẳng còn trọn vẹn những điều tinh khiết nhất. Tôi tiếc tôi cho tôi. Sao tôi đã ngu ngơ, lãng phí đi những

ngọc ngà, tươi mát của một đôi mươi ngon như quả chín. Quả chín tôi có vết răng của một loài sâu cắn hẳn lên đó, khiến ngậm ngùi mãi một ẩn khuất mặc cảm. Khiến đau xót mãi một gìn giữ chẳng thủy chung.

Rồi mùa hạ đến, tôi vẫn hồn nhiên rong chơi trong những ngày hực nắng. Tôi vẫn hồn nhiên yêu chàng trên con đường một chiều của tôi. Tôi vẫn nghiêng đầu, thì thầm những buồn vui của tôi trên giấy trắng gửi đến cho chàng. Đời sống chung quanh tôi có những khi bão dữ, có những lúc hiền lành, thì tôi vẫn chẳng thay đổi ánh nhìn của tôi về chàng. Bởi chàng trong tôi chính là một Việt Nam, một da vàng, một dòng máu đỏ, một mái tóc đen. Là những buổi trưa hạ vàng cao nguyên. Là những buổi sáng ẩm mùi đất mới của quê hương. Là những đêm tối ủ đầy hương dạ lý của những khóm vườn thân thuộc. Chàng trong tôi là hạt cơm trắng, dẻo mềm trong miệng thơm, là bát canh rau mộc mạc của một quê ngoại nghèo nàn, là cánh áo thư sinh, trắng ngần những mộng mơ được ấp ủ nồng nàn như trân bảo, êm ả như câu hát ru em khiến buồn ngủ giữa con chiều rặng đầy hơi khói bếp. Tôi yêu chàng bởi những xúc cảm sâu thẳm của miền tâm tư uơm đầy hơi ấm về một quê hương xa cách mịt mù, mà tôi bắt gặp được nơi chàng. Tôi yêu chàng như yêu một quê hương chưa hề khuất lấp. Và như thế đó! tôi yêu chàng. Tôi yêu chàng không màu mè, không tô vẽ. Tôi yêu chàng chẳng từ những phù phiếm chung quanh. Chẳng bằng những quyến rũ hực nồng nhục cảm. Tôi yêu chàng rụt rè như một Việt Nam rụt rè nơi đầu đường, nơi cuối ngõ. Tôi nhớ nhung chàng như một nhớ nhung Việt Nam ẩn khuất, thâm kín ở một hàng rào xanh mướt những dây mồng tơi, ửng những trái mồng tơi chín tím. Tôi nhớ nhung chàng như cách ngăn từ một vách ván mong manh mà chẳng bao giờ vượt qua được - như những câu thơ hiền hòa, ủ kín một xôn xao đến quay quắt...

"nhớ quá làm sao biết ngõ tìm... "

Và ngõ tìm vẫn có đó... như ngõ tìm chàng thên thang thế đó mà tôi vẫn băng khuâng... vẫn rụt rè. Vẫn nhớ quá một ngõ tìm không thấy mặt.

Tôi yêu chàng từ những mát mát của miền quê hương tả tơi, bương chải của tôi. Chẳng phải từ ánh đèn sân khấu tím ngắt những ngậm ngùi tình tự. Chẳng phải từ những mát mát của một bàn tay đang nóng bỏng trên sàn nhảy in hẳn vết nhọn xa hoa của những gót giày vui thú, chẳng phải từ một thương xót đọa đày nào mang nặng những nỗi buồn nhục thể trong đó, chẳng phải từ những ước mơ không bao giờ được đáp ứng đầy đủ bởi một đời tình ái vốn dạn dày những dọc ngang vương vấn. Mà tôi yêu chàng từ những ủ ê, nghèo khó của nhiều kiếp người trên miền quê hương hạn hẹp của tôi. Miền quê hương được chơi bóng chuyền qua những lòng bàn tay phù thủy của ngoại nhân. Miền quê hương nuôi đầy trái ngoan thiếu nữ trên những nhánh đời mộc mạc, bông chóc đã thối rữa bởi cơn mưa sỏi mùa kéo về chẳng báo trước. Tôi yêu chàng, bởi tôi muốn được đau xót cùng chàng chung một quê hương, chung một ngôn ngữ, chung một tan vỡ tận cùng của kiếp nhân sinh.

Và như thế đó! lãng mạn tôi yêu chàng. Đau xót tôi yêu chàng. Nhưng nhớ tôi yêu chàng. Trong thô bỉ của đời sống, tôi yêu chàng. Trong khốn cùng của ý tưởng, tôi yêu chàng. Trong dạn dày của quê hương, tôi yêu chàng. Trong đẹp đẽ của một ước mơ, tôi yêu chàng - bởi chàng trong tôi vĩnh viễn là màu đất đỏ u uẩn của miền cao nguyên nắng gió. Là mùa mưa hối hả của những chiều đầu hạ, của những trưa cuối hạ. Là những cánh đồng cỏ xanh tươi chưa bị thuốc khai hoang tàn phá. Là những mảnh đời thiếu nữ chưa rách bươm bởi bàn tay gai nhám của đời sống cấu cào.

Tình yêu tôi mang đến chàng, chẳng cầu kỳ bởi một hoài bão cao cả nào. Chẳng trang trọng bởi một quanh gánh nhân nghĩa nào - chỉ bình thường như cơn đói khiến ngoác một cơn khóc trên môi trẻ thơ tím lịm - chỉ bình thường như cơn bệnh già lây lất trong những đôi mắt chẳng còn tinh anh - bình thường như một thiếu thốn quen thuộc trong đời sống chẳng bao giờ đầy đủ.

Tình yêu tôi mang đến chàng bình thường như một tận tụy vợ chồng. Tôi muốn được cúi xuống nâng chàng trong cơn đau ốm nghiệt ngã. Tôi muốn được ngẩng mặt cười khúc khích cùng chàng trong một hạnh phúc rất đơn sơ. Tôi muốn được cùng chàng rơi nước mắt khi đời sống có trở mặt quật ngã chàng thảm thương, hay khi lòng người cõi mở, tôi cũng muốn được cùng chàng đan tay đi vào miền trù mền đó, cho tôi được biết, tôi còn nguyên vẹn là người đàn bà Việt Nam, cho tôi được biết, tôi còn có được một yêu thương Việt Nam trọn vẹn, cho tôi được biết, tôi vẫn còn đủ một tận tụy của một đời Việt Nam, và cuối cùng, cho tôi được biết tôi vẫn còn mang trong tôi đủ một chịu đựng đằm thắm của dòng máu Việt Nam chẳng bao giờ ngưng nghỉ qua từng tế bào nhỏ bé.

Cổ hoang.